

Chính Truyện

6.

Tần Sương lưu lại nhà họ Hầu đã được năm ngày. Vợ chồng Hầu Tiểu Cương đối với chàng mười phần chu đáo, riêng Tiểu Nhã càng chăm chút chàng hơn.

Khi chàng bừng tỉnh, cả hai đều đã ra khỏi nhà. Còn lại mình chàng trong gian bếp. Mấy chú gà con vẫn quanh quẩn nhặt nhạnh những hạt thóc rơi vãi đâu đó trên nền đất. Tần Sương đưa tay lau mồ hôi trán. Chàng vừa qua một cơn ác mộng. Trong cơn mê, chàng thấy lão Lục, A Bảo, Tuệ Thanh. Bọn họ đứng nhìn chàng, cười cười không nói.

Chàng trầm ngâm giây lát, rồi quả quyết đứng dậy, nhặt một mẩu than củi cháy dở, viết lên mặt bếp mấy dòng chữ.

“Ân nghĩa của hiền kháng lệ, tại hạ không lúc nào quên.

Chỉ là tại hạ thân mang tai ách, không dám lưu lại lâu, sợ liên lụy hai người.

Một chút lòng thành, mong Hầu huynh và tẩu phu nhân thu nhận.

Muôn ngàn trân trọng, hẹn ngày tái ngộ”.

Chàng cởi chiếc vòng ngọc đặt bên cạnh bức thư.

Ra tới cửa, chàng ngoảnh đầu nhìn lại. Gian bếp không có gì thay đổi, vẫn như khi chàng vừa tỉnh lại. Bình yên và ấm cúng, như thể một gia đình. Cái cảm giác bịn rịn của biệt ly từ đâu xuất hiện, len lỏi trong chàng. Tần Sương thở dài, khép cửa bước ra.

Chàng vừa huýt sáo một tiếng, Hắc Vân đã từ sau nhà chạy tới.

Qua mấy ngày tù túng, chàng vừa leo lên, nó đã sải vó phóng đi. Chàng vòng qua thị trấn, đi thẳng về phương bắc.

Được mười mấy dặm, trong lòng Tần Sương dậy lên một cảm giác bất an không sao lý giải được. Chàng nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng giục ngựa quay về nhà họ Hầu.

Cách ngôi nhà chừng ba chục trượng, chàng đã linh cảm được chuyện chẳng lành. Khói không bốc lên từ gian bếp như thường lệ. Chàng cúi xuống, khẽ nói thầm vào tai Hắc Vân. Nó hiểu ý chàng, tiến lại ngôi nhà bằng một thứ nước kiệu nhẹ như mèo.

Tần Sương xuống ngựa, ngọn trúc can lơ lửng trên tay. Chàng đẩy cửa bước vào gian bếp. Rơm vàng tung tóe, mâm cơm vỡ tan. Dăm ba chú gà con bị đánh nát bầy, nằm chơ vơ trên nền đất. Chàng vừa liếc qua, đã nhận ra kinh lực của Khốc tang bồng, liền cười thảm một tiếng. Gã quái nhân hiếu sát đó hỉ nộ thất thường, bắt không được chàng liền trút giận lên mấy sinh linh bé nhỏ này.

Nơi mặt bếp, bức thư viết bằng than củi vẫn còn lưu lại, như bằng chứng về sự hiện diện của chàng. Tần Sương chỉ còn biết than thầm.

Chàng rời bếp, bước lên nhà trên. Trên sàn phòng khách lấm tấm vài vệt máu nhỏ. Ít ra thì bọn họ vẫn còn sống, chàng thầm nhủ. Tới phòng ngủ, chàng khẽ đẩy cửa ra.

Trong phòng có ba người. Hai tên công sai và một người mặc thường phục. Cả ba đang hí húi lục lọi đồ đạc, bật nắp rương hòm.

Tần Sương đằng hắng một tiếng.

Ba người nọ đều quay lại. Người thứ ba hình dáng như phú hộ, mắt híp râu thưa, khuôn mặt phì nộn. Hai tên công sai liền quát lên:

- Người là ai?

Tần Sương không trả lời, gằn giọng hỏi:

- Phu phụ họ Hầu đang ở đâu?

Gã phú hộ chột kêu lên:

- Chính hần! Hần là người trong cáo thị truy nã!

Hai gã công sai liền rút đao xông vào. Tần Sương vung ngọn trúc can lên, thuận tay đâm ra. Binh binh hai tiếng, cả hai bị cương kinh đánh vào giữa ngực, ngã lăn ra bất tỉnh.

Tần Sương nhìn gã phú hộ, lạnh lùng nhắc lại câu hỏi.

- Phu phụ họ Hầu đang ở đâu?

Gã phú hộ ấp úng:

- Tiểu nhân... tiểu nhân không biết. Đại hiệp... tha mạng...

Chàng chợt nhìn thấy một cuộn giấy màu vàng giắt ở thắt lưng gã phú hộ, liền trở ngọn trúc can vào bụng gã. Gã hiểu ý, lập cập gỡ cuộn giấy ra, run rẩy đưa cho chàng. Đó là cáo thị truy nã tên sát nhân đã giết chết mười ba tăng ni Văn Thù viện, mức tiền thưởng ba trăm lạng bạc. Bức vẽ chính là chàng, nhưng họ tên thì khác.

Chàng ngẩng lên nhìn gã:

- Người là ai?
- Tiểu nhân... họ Vương, là hào... hào mục trong làng.

Chàng chợt hiểu ra tất cả. Việc vợ chồng Tiểu Nhã giúp đỡ chàng mấy ngày vừa rồi, rốt cục khó lòng qua được ánh mắt soi mói của thôn dân. Ở huyện treo cáo thị truy nã, gã họ Vương này tình cờ đọc được. Có lẽ gã ưa thích Tiểu Nhã, nên càng thêm thù hận Hầu Tiểu Cương, vợ được cơ hội tốt đó đời nào bỏ qua, lập tức đi cáo quan lĩnh thưởng, dắt bọn Hắc Bạch Vô Thường tìm đến bắt người.

Chàng cảm thấy đau lòng khôn xiết, ráng vịn tay vào thành bàn, chợt thấy mùi hương thoang thoảng. Thì ra chiếc bàn đó là nơi Tiểu Nhã thường trang điểm. Trên đó có một lọ nhỏ bằng sứ bị vỡ, nước hoa đổ ra vương vào tay chàng.

Tần Sương thuận tay cầm lọ nước hoa lên, thấy ám khói đen như được cời ra từ trong lửa, trên thân mờ mờ ba chữ: “Vũ trung sầu” Chàng biết đó là mùi hoa đình hương, bất giác mỉm cười. Nam Đường Trung chủ Lý Cảnh trong bài Hoán Khê sa có hai câu: “Thanh điều bất truyền vân ngoại tín, đình hương không kết vũ trung sầu”, người viết ba chữ này chính là muốn trở vào mùi thơm kỳ lạ của loài hoa ấy. Tiểu Nhã quả nhiên có một quá khứ không tầm thường, đúng như chàng suy đoán.

Chàng vùng tỉnh khỏi dòng suy tưởng đó, ngoảnh lại gã phú hộ.

- Người đi cáo quan, được thưởng bao nhiêu tiền?

Gã phú hộ họ Vương thấy chàng hỏi đến tiền bạc, trong đầu nảy ra sinh cơ, vội nói:

- Tiểu nhân được thưởng năm mươi lạng, còn ở cả đây, xin đại hiệp thu nhận.

Gã nói rồi khúm núm đưa ra năm đĩnh bạc, mỗi đĩnh mười lạng. Tần Sương đỡ lấy, nhìn chằm chằm vào mặt gã, nghẹn giọng thốt lên:

- Người vì năm mươi lạng bạc, mà đang tâm hãm hại bọn họ?

Gã phú hộ thấy trong mắt chàng nổi lên sát ý, sợ hãi quỳ xuống vái như tế sao.

- Tiểu nhân trót đại, xin đại hiệp tha mạng.

Tần Sương cười thắm một tiếng, quay đầu bước ra, thuận tay búng năm đĩnh bạc trở lại. Chỉ lực của chàng ghê gớm dường nào, năm khối bạc như năm trái thiết chùy đánh thẳng vào ngực gã phú hộ họ Vương.

o0o

Tần Sương tạm lưu lại ở một tòa cổ miếu bỏ hoang. Tới khi trời tối, chàng lên ngựa, cải trang đi vào trong huyện, tìm một tửu quán bề ngoài tồi tàn nằm đối diện nha môn, xin nghỉ lại một đêm.

Chàng lấy phòng, sau đó xuống tầng, chọn một chiếc bàn trong góc khuất, kê một bình rượu, một đĩa thức nhắm, ngồi nhâm nhi, chờ đợi.

Tới nửa đêm, một đám công sai ào vào trong quán, gọi hai ba chiếc bàn kê lại sát nhau, ồn ã cười đùa. Đây là những người vừa tan ca tuần đêm, tụ tập chén chú chén anh một chút trước khi trở về nhà.

Một người ra dáng đàn anh cười khả khả, tay cầm chén rượu, quát lớn lên:

- Hạ lão tam, hôm nay đi bắt gã cuồng sát đó thế nào?

- Cũng chẳng có gì, y đã rời khỏi đó rồi, chỉ bắt được hai vợ chồng tên tông phạm. Con mẹ nó, cô ả đó đẹp ác liệt. Nếu không phải có gã mặt quỷ ấy, hẳn Lưu bộ đầu đã được một phen phong lưu khoái hoạt rồi.

Một người khác chen vào:

- Suyt, khế thôi. Nghe nói gã mặt quỷ đó là nhất lưu cao thủ từ kinh thành phái tới, đến Dương Tổng bộ đầu còn phải e sợ hấn vài phần.

Hạ lão tam hầm hừ:

- Thì làm sao, người hỏi Lâm đầu nhi xem, mặt hấn ta có giống quỷ không?

Người được gọi là Lâm đầu nhi gật gù phụ họa:

- Không sai, mặt hấn ta hệt như hắc quỷ u minh, bọn ta không ai dám nhìn thẳng. Lại còn thằng cha Dương Tổng bộ đầu mặt sắt đen sì, làm anh em sợ run cầm cập.

- Ngày thường Trần bộ đầu Lưu bộ đầu oai phong là thế, hôm nay nhìn thấy hai gã đó cũng rúm ró cả lại, thật là buồn cười chết được.

Một người khác lại xen vào:

- Ta nghe nói Lạc lão nhi và Trương lão nhi hôm nay ở đó vợ vét, vô phúc lại gặp tên cuồng sát đó quay trở lại phải không?

Người đầu tiên trầm trầm đáp:

- Đúng vậy! Nghe nói hần chỉ dùng một cây gậy trúc, điểm vào ngực Trương Lạc hai người một cái, đã đánh bọn họ ngất đi. Vương Đồ còn tệ hơn, bị hần dùng năm đinh bạc phá nát xương lồng ngực, thất khiếu trào máu mà chết.

Lâm đầu nhi lại chêm vào:

- Trần lão đầu tử ở nghiệm thi phòng còn nói, kinh lực của mấy đinh bạc đoạt mệnh đó mạnh đến nỗi trên ngực Vương Đồ còn hần lại năm dấu Thái Bình thông bảo.

Mấy người đều lắc đầu chặt lưỡi. Riêng Hạ lão tam vẫn ra chiều tiếc nuối:

- Phương đại ca, bây giờ cô ả Tiểu Nhã đó bị giam ở đâu, anh có biết không?

Người được xưng là Phương đại ca lắc đầu:

- Đôi khâm phạm đó không có trong đại lao đâu.

Một người gật đầu:

- Đúng vậy, nếu không sao phiên gác đêm nay chỉ có mấy mạng như thế được.

Phương đại ca lại tiếp:

- Ta nghe nói Dương Tổng bộ đầu đã đưa họ đi biệt giam rồi. Giờ ngọ ngày mai sẽ đem chém đầu trước cửa nha môn thị chúng.

Tần Sương nghe đến đây, giả vờ say rượu, gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi.

oOo

Chính ngọ.

Trên không chẳng thấy bóng mặt trời. Chỉ có mây đen vần vũ.

Dân trong thành đã tụ tập trên bãi đất trống trước cửa nha môn từ lâu, vây quanh lô đài bằng gỗ dựng sơ sài ở chính giữa. Trên đài có một nam một nữ mặc

áo tử tù quỳ gục ở đó, tóc tai xõa xượi, lệnh bài giắt sau gáy. Tên đao phủ trùm mặt nạ bằng vải bố, đang phun rượu lên lưỡi đao, lăm rằm những gì không rõ.

Xung quanh đài có mấy mươi công sai đứng thành hàng, ngăn không cho dân chúng tiếp cận quá gần. Dương Vô Cữu thân hành làm giám trảm. Hắc Vô Thường ngồi cạnh y. Quan huyện đứng sau, mặt mày khúm núm.

Vụ thảm án của Văn Thù viện làm dân chúng ở đây sợ mất mật. Bọn họ chỉ nghe nói vợ chồng họ Hầu là đồng phạm, lại có Tổng bộ đầu từ kinh thành tới tra án thì còn ai dám nghi ngờ. Trừ những người xóm giềng thân cận với Hầu gia, biết rõ Hầu Tiểu Cương và Tiểu Nhã thì tỏ ý thương xót, còn lại đa phần đều tới xem vì lòng hiếu kỳ.

Tần Sương nằm phục trên mái tòa tử lâu nhìn xuống. Từ xa, chàng đã nhận ra vóc dáng mảnh mai của Tiểu Nhã.

Dương Vô Cữu ngẩng đầu nhìn mặt trời, cúi nhìn phạm nhân, cười nhạt một tiếng, ném chiếc thẻ bài có chữ “Trảm” lên không.

Tần Sương vận kinh búng ra một chỉ. Hòn đá từ tay chàng xé gió bay ra, lệnh bài của Dương Vô Cữu trong nháy mắt bị đánh gãy làm hai nửa. Chàng đứng thẳng dậy, quát lên sang sảng:

- Dương Vô Cữu, người muốn đối phó với ta thì tới đây, cần gì phải thi triển thủ đoạn hạ lưu với mấy người thường dân áo vải như thế?

Dân chúng thấy có kẻ cướp pháp trường, chẳng ai muốn rước vạ vào thân, bỏ chạy tán loạn. Chẳng mấy chốc trên pháp trường chỉ còn lại người của nha môn.

Dương Vô Cữu vẫn ngồi thản nhiên, cầm ống thẻ bài cười khanh khách:

- Ở đây ta có vô số sát lệnh. Thử xem người đánh gãy được bao nhiêu.

Y nói dứt lời, thuận tay hất cả ống thẻ lên không. Mấy chục chiếc lệnh bài như mưa bay lả tả trước mặt y. Tần Sương thất kinh, quát lên: “Không được giết!”, viên đá thứ hai đánh thẳng vào tên đao phủ.

Chẳng dè hấn cười nhạt, hoành đao chém ngang, hỏa quang bắn tung tóe, viên đá đã bị chặt đứt làm hai nửa.

Chàng còn chưa hết kinh ngạc, bỗng thấy từ mái nhà đối diện một người bịt mặt như phi ưng vụt xuống, múa chưởng nhắm đầu tên đao phủ đánh tới.

Bọn Dương Vô Cữu mãi chú tâm vào Tần Sương, không ngờ tới sự xuất hiện của người này. Tên đao phủ vung đao chém sả vào bóng đen, liền tay phát

chưởng. Bóng đen nghiêng người đi, tả chỉ kẹp lấy mũi đao, hữu chưởng tiêu sái đẩy ra.

Rắc. Binh. Y bẻ gãy lưỡi đao, đẩy tên đao phủ rơi khỏi lồi đài. Chiếc mũ trùm đầu của tên đao phủ bị chưởng phong xé rách, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn, chính là người chột mắt đánh xe ngựa hôm trước phục kích Tần Sương.

Thân hình hắc y nhân còn lơ lửng trên không, Hắc Tiểu Cương đang bị trôi quỳ dưới đất bỗng nhồm dậy, song chưởng lật lên đánh thẳng vào sườn y.

Hắc y nhân hú lên một tiếng thanh thoát, vận người xuất chưởng.

Bình. Thân hình hắc y nhân bay lên, lộn một vòng rồi lao xuống, phách phách đẩy ra hai chưởng. Hắc Tiểu Cương quát lên như sấm, vùng chưởng nghênh đón.

Ầm một tiếng dữ dội, sàn gỗ dưới chân Hắc Tiểu Cương nứt toác. Hắc y nhân bị chấn lực bắn lên không, lại lộn người lao xuống, đánh ra hai chưởng.

Hắc Tiểu Cương hừ một tiếng, vận mười hai thành công lực lên song chưởng, nội kinh hùng hậu ủa ra như gió bão. Hắc y nhân cười khanh khách, dồn toàn lực vào chưởng tâm đè xuống.

Bùng. Sàn gỗ vỡ tung tóe, Hắc Tiểu Cương bị kinh lực đè lún xuống đất.

Người áo đen hồi khí cực nhanh, lao tới đỡ lấy Tiểu Nhã, ném một sợi dây về phía Tần Sương. Chàng nhanh tay đón lấy, vận kinh giật mạnh.

Hắc y nhân nương theo kinh lực của Tần Sương, đỡ Tiểu Nhã tà tà bay lên.

Xung quanh bọn họ, đột nhiên xuất hiện hai luồng sát khí.

Sinh tử quá quan đao của Dương Vô Cữu.

Khốc tang bổng của Hắc Vô Thường.

Họ Dương cả đời đối phó với đạo tặc, đao pháp của y cũng là thứ đao pháp đối phó với đạo tặc, mau lẹ chuẩn đích, độc địa tuyệt tình. Quá quan đao như gió cuốn đuổi theo hắc y nhân. Trong khi đó, Hắc Vô Thường lặng lẽ tiếp cận y, Khốc tang bổng nhằm thẳng mi tâm Tiểu Nhã đâm ra một mũi.

Khi hắc y nhân ném sợi dây cho Tần Sương, bốn mắt chạm nhau lần thứ nhất. Trong một sát na đó, họ đột nhiên cảm thấy sự tương thông kỳ dị của tâm linh.

Người áo đen không lý gì tới Dương Vô Cữu, hữu thủ như tán hoa phát liễu che đỡ cho Tiểu Nhã, tận phá bổng pháp của Hắc Vô Thường. Tần Sương một

tay nín sợi dây, tay kia bung ra sáu viên đá. Chàng đấu với Dương Vô Cữu một lần, đã thuộc lòng đao lộ của đối phương, dùng phi thạch liên tiếp hóa giải sáu đao, không để hắc y nhân có cơ hội chạm vào chéo áo của hắc y nhân.

Dương Vô Cữu hết đà rơi xuống. Hắc Vô Thường đảo cây Khốc tang bổng, đâm với theo một đòn. Từ cán bổng, một luồng phấn trắng phun ra trùm lấy hai người.

Hắc y nhân biến chỉ thành chưởng, phách phách phất ra ba chiêu, chưởng phong cường mãnh đánh bật độc phấn trở lại. Mấy tên công sai đứng bên dưới bị phấn độc rơi trúng người, gào thét thảm thiết.

Người áo đen đáp xuống mái lầu, cười nhạt:

- Dương Tổng bộ đầu, Từ trưởng lão, đã nhường nhịn rồi!

Y ngoảnh sang Hầu Tiểu Cương giả mạo, gật đầu thốt:

- Kim cương Bát nhã chưởng của Vô Ưu đại sư lừng danh thiên hạ, hôm nay được lãnh giáo quả nhiên danh bất hư truyền.

Cuối cùng, y nhìn Hắc Vô Thường, lạnh lùng dần từng tiếng:

- Thường Vạn Tiểu, hôm nay bản nhân không tiện ở lâu. Mười hai bổng và một hơi độc phấn đó, sẽ có ngày ta tính sổ với ngươi.

Y phất tay một cái, ôm Tiểu Nhã, cùng Tần Sương biến mất khỏi mái lầu.

Bọn Dương Vô Cữu đứng ngẩn nhìn theo.

Nên biết mấy người này tuy thờ chung một chủ nhưng vẫn có tư tâm.

Vô Ưu tăng nhận được phi cáp của Dương Vô Cữu, lập tức từ Hàng Châu tới đây giả làm Hầu Tiểu Cương để tập kích Tần Sương. Ông ta đấu với người áo đen sáu chưởng, kinh mạch bị chấn động dữ dội, buộc phải đứng yên điều tức.

Thường Vạn Tiểu, Dương Vô Cữu và gã chột mắt kêu bằng Từ trưởng lão đó chứng kiến hắc y nhân giao đấu với Vô Ưu, đã sớm biết mình không phải đối thủ của y. Cả ba đều hiểu, giờ nếu liều mạng nhảy lên mái lầu, chỉ cần y buông Tiểu Nhã ra, thừa lúc đối phương lơ lửng trên không mà toàn lực xuất thủ thì sẽ cầm chắc thảm bại, nên chẳng tên nào dám vọng động.

oOo

Bọn họ dừng lại trong một sơn động.

Hắc y nhân đỡ Tiểu Nhã ngồi dậy, đặt tay lên lưng nàng, âm thầm truyền nội lực. Tần Sương đứng bên cạnh y, không nói một lời. Ít lâu sau, Tiểu Nhã nấc lên một tiếng rồi tỉnh lại. Nàng ú ớ hỏi:

- Đây là đâu?

Hắc y nhân buông tay, chuyển thân ra phía trước mặt nàng, nhẹ nhàng đáp:

- Đây là một nơi an toàn!

- Ông là ai? Sao tôi không nhìn thấy gì cả?

Y biến sắc, rút hỏa tập đánh lửa lên.

Đôi mắt Tiểu Nhã nhắm nghiền, hai hàng lệ đỏ chảy ròng ròng.

Y vội điểm vào thuyệt huyết cho nàng thiếp đi, đỡ nàng nằm xuống. Bắt mạch xong, y trầm ngâm hồi lâu, đưa tay sờ nắn người nàng. Tần Sương vẫn lặng im quan sát.

Hắc y nhân lần tìm khắp người Tiểu Nhã, cuối cùng dừng lại ở đùi phải. Y rút dao, cắt đi một mảng vải, để lộ ra làn da trắng muốt. Trên đùi nàng có một vết màu tím sậm to bằng hạt đậu, chính giữa là một cây châm nhỏ như sợi tóc, lấp loáng biếc xanh.

Y nghiêng răng ken két, buông dao xuống, bỏ ra ngoài cửa động.

Tần Sương im lặng ngồi gót y.

Bọn họ đứng dưới thứ ánh sáng xanh mờ của sơn động, không nói một lời.

Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong kẽm núi, cất tiếng than.

- Vì sao lại là nàng?

Tần Sương muốn nói một điều gì đó, nhưng cổ họng chàng nghẹn lại. Chàng khẽ chạm tay vào vai y, dịu dàng nói:

- Vào với nàng đi...

Y gật đầu, không đáp, xoay mình bước vào thạch động.

o0o

Người áo đen dựa vào vách đá, Tiểu Nhã nằm gọn trong lòng y. Nàng đã tỉnh lại từ lâu. Y ngửa đầu nhìn những giọt nước tí tách nhỏ xuống từ những nhũ đá trên vòm hang.

Hai người cứ lặng im như thế.

Cuối cùng, Tiểu Nhã mỉm cười yếu ớt, khẽ gọi:

- Tứ gia!

Người áo đen đưa tay gạt những lọn tóc ẩm mồ hôi lòa xòa trên trán nàng.

- Sao nàng biết là ta?

- Tứ gia vẫn dùng mùi hoa đình hương ngày xưa đấy thôi.

Y gượng cười.

- Vậy sao! Không ngờ nàng vẫn nhớ.

Tiểu Nhã cười, nụ cười héo hắt.

- Tứ gia còn nhớ không? Món quà đầu tiên của người tặng tam nương chính là bình Đình hương lệ ấy. Cái đêm hôm đó, sau khi tam nương tự vẫn, tứ gia cứ đi tìm nó mãi. Tới khi tìm được, tứ gia lại vứt nó vào trong lửa. Cái nụ cười thâm cảm của tứ gia khi đó, tiểu tì vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Người áo đen tránh không nhìn nàng, ánh mắt y hướng về xa xăm, lẩm bẫm:

- Làm sao tiêu hết sầu xưa, đình hương thuở ấy còn chưa đoạn tình...

Tiểu Nhã nắm tay y, khẽ kháng thốt:

- Khi ấy tiểu tì lén cời bình Đình hương lệ ấy ra rồi giấu đi, tứ gia đừng trách tiểu tì nhé.

Người áo đen rút trong túi áo ra chiếc bình sứ nhỏ, những mảnh vỡ đã được gắn lại nguyên lành. Y đặt nó vào tay nàng, dịu dàng nói:

- Trả lại nàng đây! Ngay khi nhìn thấy nó, ta đã biết Tiểu Nhã chính là nàng.

Y trầm ngâm giây lát, rồi mỉm cười:

- Nàng rốt cục cũng nghe lời ta, rời Hàng Châu, tìm một người chồng tốt...

Tiểu Nhã giật mình hỏi:

- Còn Hầu đại ca, huynh ấy đâu rồi?

Y hơi sững lại rồi nói nhanh:

- Nàng yên tâm, Hầu đại ca đang ở một nơi rất an toàn rồi...

Tiểu Nhã hít vào một hơi dài. Người áo đen cảm thấy thân hình nàng run bần bật trong lòng mình, hốt hoảng kêu lên:

- Yên Thúy, nàng sao thế?

Yên Thúy - chính là nàng, cô thị nữ trên Nhạc hồ ngày xưa ấy, lắc đầu:

- Tiểu tì không sao. Hầu đại ca quả thực là một người chồng tốt. Chỉ có một điều, đời này kiếp này, tiểu tì vĩnh viễn không bao giờ quên được tứ gia...

Người áo đen im lặng hồi lâu, rồi thở dài:

- Ta lẽ nào không biết? Sao nàng còn phải nói ra?

Yên Thúy nấc lên, nghẹn ngào đáp:

- Nếu hôm nay tiểu tì không nói, sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào để nói...

Nàng ngừng lại, đưa tay lau nước mắt, khấn khoản:

- Tứ gia, người hát bài từ đó đi... hát cho tiểu tì nghe... lần cuối...

Người áo đen gỡ tấm khăn che mặt ra và khe khẽ hát.

Bích vân thiên

Hoàng diệp địa

Thu sắc liên ba

Ba thượng hàn yên thúy

Sơn ánh tà dương thiên tiếp thủy

Phương thảo vô tình

Cánh tại tà dương ngoại¹

Y càng hát, càng thấy hơi thở nàng trong vòng tay mình yếu dần, rồi tắt hẳn, nhưng bàn tay nhỏ nhắn vẫn nắm chặt chiếc bình sứ vỡ.

Như một áng cỏ thơm, vĩnh viễn nằm lại phía bên kia của ánh tà dương.

oOo

¹ Trời mây biếc, đất lá vàng, sắc thu liên sóng, trên sóng là khói biếc lạnh lùng. Núi hắt bóng tà dương, trời nước liền một dải. Cỏ thơm vô tình, lại mọc ngoài ánh tà dương.

Người áo đen dốc ngược chiếc bình sứ nhỏ. Những giọt nước hoa còn sót lại theo nhau rơi xuống, reo lên khe khẽ khi chạm vào những lưỡi lửa đang bập bùng cháy sáng. Mùi hoa đình hương lan trong không gian, hòa trong mùi khói se nồng. Bất giác Tần Sương thấy cay cay hai bên sống mũi.

Y nắm chiếc bình không trong lòng bàn tay, bóp nó nát thành bột mịn, rồi triu mển rắc những bột sứ đó từng chút, từng chút một lên thi hài Yên Thúy. Hỏa quang chiếu vào đôi mắt màu xanh biếc của y, khiến nó như rực cháy.

o0o

Bọn họ ngồi im lặng bên nhau. Người áo đen lấy tay cời đồng lửa trước mặt cho nó cháy bùng lên, hơi mím cười, hỏi:

- Cây trúc can ấy dùng vừa tay chứ?
- Vừa tay lắm!
- Vai Thường Vạn Tiểu có một vết kiếm thương, phải chăng là anh đó?

Tần Sương mím cười, không đáp.

Người áo đen khẽ búng tay tanh tách:

- Hảo kiếm pháp!

Chàng lắc đầu:

- Chưa đâu!

Người áo đen gật gù:

- Kiếm tâm nếu còn mềm yếu, kiếm pháp đương nhiên chưa thể tuyệt tình.

Rồi y thở dài.

- Có chân chính nắm trái cái tư vị cùng cực của thống khổ và căm hận, kiếm pháp mới phát huy tới cực hạn.

Tần Sương cười thắm một tiếng.

- Chẳng lẽ mười mấy cái chết đó còn chưa gọi là thống hận?

Người áo đen bật cười, lắc lắc ngón tay tỏ.

- Chưa đâu! Anh biết vì sao không? Tuy anh ăn năn, anh muốn trả thù cho họ, nhưng kỳ thực bọn họ không có một mối liên hệ mật thiết nào với anh.

Y chậm rãi buông từng tiếng:

- Anh chưa bao giờ thực sự thống hận, anh không hiểu được đâu.

Tần Sương trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác ngoài cừu hận?

- Có chứ! Anh có bao giờ nhìn thấy con sói bị dồn vào đường cùng, hay con sư tử bảo vệ đàn con không? Đấy chính là một thứ kích thích giúp động vật và cả con người phát huy sức mạnh của mình đến cực hạn.

Y dừng lại giây lát, rồi tiếp:

- Tiếc rằng những thứ kích thích đó chỉ là chuyện nhất thời. Đâu phải lúc nào anh cũng lâm vào tình cảnh ấy. Tồn tại lâu dài, hun đúc kiểm tâm, chỉ có cừu hận. Cừu hận cũng như mỹ tửu. Rượu để càng lâu uống càng ngon, hận đợi càng lâu vị càng nồng.

Tần Sương ngả người dựa vào vách đá, nhắm mắt nhìn y:

- Trong con người anh chẳng lẽ không có gì khác ngoài cừu hận?

- Trước kia thì có, bây giờ thì không!

- Vậy còn Yên Thúy?

Người áo đen lặng đi giây lát. Sau cùng, y trở tay vào ngực mình, khẽ thở dài.

- Cô ấy nằm lại đây, cùng với những người con gái khác.

- Phải chăng là vì Tam nương?

Người áo đen nhìn Tần Sương, cười khổ một tiếng.

- Anh thật là không biết kiêng dè. Thảo nào mà gã lại thích anh đến vậy.

Tần Sương chặn y lại:

- Người mà anh nói là ai?

Người áo đen mỉm cười bí hiểm: "Rồi anh sẽ biết thôi." Rồi y lắc đầu, trong giọng nói không giấu nổi mấy phần chua chát.

- Không phải đâu! Có một bóng ma, nó đeo đuổi tôi suốt nhiều năm. Vì nó mà tôi không thể đáp lại Yên Thúy và những người con gái khác. Cái bóng ma đó không chịu buông tha cho tôi. Còn Tam nương, hà, nàng chỉ là một người đàn bà. Nàng tự vẫn... không phải, đúng hơn là tôi đã giết nàng. Vì nàng phản bội tôi.

Ánh mắt xa xăm mà thống khổ, y lấy trong ngực ra một tờ giấy mỏng màu vàng, rắc lên đó một chút sợi thuốc lá, cuộn lại, châm lửa, đưa lên rít một hơi dài. Hai ngón tay kẹp điều thuốc, y ngoảnh lại Tần Sương, cười.

- Đây cũng là một thứ khoái lạc. Anh có muốn thử không?

Tần Sương lắc đầu. Y gật gù, rít thêm một hơi, ngửa mặt phả khói thuốc lên không. Ánh lửa hắt xuống mấy vũng nước trên nền đá, phản chiếu qua những làn khói mờ đục, tạo thành những hình thù kỳ dị trên vòm hang.

- Chẳng pháp anh dùng để đối phó với Vô Ưu...

- Cữu phá thiên không thủ. Tôi biết nếu không phong tỏa được y thì không sao cứu được Yên Thúy, đành miễn cưỡng dùng tới môn chẳng pháp hao tổn chân nguyên ấy.

Y ngừng lại, rồi thở dài.

- Sau sáu chẳng đó, nguyên khí của tôi tiêu hao trầm trọng, chỉ còn lại sáu phần mười. Nếu không, dễ gì mũi châm của Thường Vạn Tiểu chạm nổi tới nàng...

Tần Sương bắt hai tay ra sau đầu, ngả người nằm xuống.

- Anh lúc nào cũng thí mạng như thế à?

Người áo đen phá ra cười.

- Có những lúc, anh sẽ cảm thấy mệt mỏi và chán nản vì thù hận. Mình mà chết đi, thù hận cũng vô phương tồn tại, không chừng như thế lại hay. Tiếc rằng, tuy tôi đùa giỡn với tử thần khá nhiều, tử thần lại chẳng bao giờ đoái hoài tới tôi cả.

- Tên thật của anh là gì?

Người áo đen lộ vẻ ngạc nhiên.

- Tôi cứ nghĩ anh sẽ không hỏi tôi câu đó.

- Vốn dĩ tôi không định hỏi anh câu đó. Nhưng giờ thì phải hỏi. Để nhớ anh có chết, tôi còn biết để lập mộ chí cho anh.

Người áo đen cười ha hả.

- Thật sao? Vậy anh định viết thế nào?

- Vong cữu Lam Nhất Thanh chi mộ, chẳng hạn.

- Nếu đã vậy, thì cần gì đến ba chữ Lam Nhất Thanh.

Tần Sương nhìn thẳng vào mắt y.

- Vì tôi không muốn người ta chỉ nhớ đến anh như một người đẩy cừu hận.

Người áo đen im lặng. Rồi y đáp:

- Hường Hải Lam.

Tần Sương gật đầu: “Tôi sẽ nhớ!” Người áo đen trầm ngâm rồi tiếp:

- Mẹ tôi là người Tây Vực. Cha tôi vì yêu bà ấy mà bỏ nhà ra đi, cùng bà tới định cư ở một hòn đảo ngoài Đông Hải. Tới khi cha ông ấy mất, ông ấy rời bỏ mẹ tôi trở về gánh trọng trách của một võ lâm thế gia. Mẹ tôi bụng mang dạ chửa, hàng ngày ra bờ biển chờ ông ấy quay về...

Y cười, những quá vãng xa xăm như đang hiện về trong mắt.

- Bà ấy hận cha tôi, nên mới không chịu lấy họ của ông ấy để đặt tên cho tôi, thường ngày chỉ gọi tôi là Tiểu Cầu. Cho tới khi chết, đôi mắt bà vẫn mở trừng trừng nhìn ra biển. Đời này kiếp này, tôi chẳng bao giờ quên được đôi mắt ấy...

Y ngược đôi mắt xanh biếc nhìn theo những làn khói, khe khẽ hát một mình.

o0o

Bọn họ ngồi trên lưng ngựa, giữa cánh đồng cỏ, nhìn nhau, cười cười.

Hường Hải Lam gật đầu:

- Đường từ đây ra quan ngoại không còn xa nữa, nhưng phải qua vùng biên giới giữa hai địa hạt của Triệu Tú và Thượng Quan Kiệt. Trước mặt là thuộc hạ của Tây Bắc nhị vương, sau lưng là bọn Dương Vô Cữu, anh rất nên thận trọng.

- Có điều này tôi muốn hỏi anh. Vì sao anh lại giúp tôi?

Hường Hải Lam trầm tư nhìn về xa xăm. Đoạn y ngồi thẳng lại, nhìn chàng.

- Bốn tên sát thủ trên Tây hồ, chính là do tôi phái đến.

Tần Sương vẫn bình thản nhìn y.

- Trên giang hồ, người ta biết đến tôi dưới cái tên Kim lão bản, người trung gian môi giới sát thủ. Mấy tháng trước, có người đến tìm tôi, muốn thuê người hành thích một viên học sĩ trong triều, chính là anh đó.

Y nói anh là một gã thư sinh chân yếu tay mềm, chỉ cần bốn tên sát thủ hạng hai. Tôi thấy vụ làm ăn đó có uẩn khúc, một mặt cử người đi, mặt khác âm

thâm theo dõi. Anh xuất thủ ở Thủy Nguyệt đình ra sao, đều không qua khỏi mắt tôi.

Tôi hiểu ra, người ta chỉ muốn khảo nghiệm kiếm pháp của anh mà thôi. Bốn tên sát thủ có chết tôi cũng chẳng quan tâm. Nhưng có kẻ muốn qua mặt tôi thì tôi tuyệt đối không bỏ qua. Không ngờ khi tôi còn chưa kịp tìm tới, cái gã khách hàng của tôi đã chết một cách bí ẩn. Tôi biết chuyện này không đơn giản, từ đó gia tâm đề phòng.

Lúc đó, tôi đang đi lại với Tam nương. Cô ta là một kỹ nữ nổi danh ở Hàng Châu. Một đêm tôi đến hoa thuyền của cô ta chơi. Yên Thúy là nữ tì ở đó. Nàng lên báo cho tôi biết có kẻ đã mua chuộc Tam nương, âm mưu ám sát tôi.

Khi tôi giết chết tên sát thủ, lại phát hiện ra một chuyện kinh tâm khác... Bởi vậy tôi mới đến Trường An. Biết anh sở trường kiếm pháp, tôi liền dùng Đan tâm và Hãn thanh làm lễ ra mắt. Chưa được bao lâu thì anh lâm nạn. Mấy hôm trước, tôi được biết ở đây có cáo thị vẽ hình anh dưới một cái tên khác, liền ngày đêm đuổi tới. Tôi qua nhà họ Hầu, phát giác ra Tiểu Nhã chính là Yên Thúy, đành phải xuất đầu lộ diện cứu nàng.

Tần Sương mỉm cười:

- Cảm ơn anh.
- Anh vẫn còn muốn lập bia mộ cho tôi chứ?
- Đương nhiên!

Chàng huýt sáo một tiếng. Hắc Vân liền tung vó phóng đi.

Hướng Hải Lam nhìn theo chàng, thở dài.

- Anh không thấy sao? Động cơ đích thực của tôi, chính là cứu hận.

ooo

Dương Thiên Hoa hối hả chạy tới khi kiệt sức, nhưng trước mắt nàng vẫn chỉ là rừng cây và tuyết trắng, chẳng thấy bóng y đâu.

Nàng dừng lại, cất tiếng gọi:

- Tuyết Đình! Tuyết Đình!

Chẳng có ai trả lời nàng. Chỉ có tiếng vọng âm u dội lại từ vách núi.

Nàng nằm phục xuống tuyết, òa khóc nức nở.

Bỗng nàng cảm thấy một luồng hơi ấm trùm lên người mình - nàng nhận ra đó là một tấm áo choàng. Rồi một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Tuyết lạnh lắm, cô đứng lên đi thôi.

Nàng vội vã lau nước mắt, ngoảnh lại, cố làm ra vẻ thản nhiên.

- Anh đấy ư? Sao anh còn chưa đi?

Y cười cười, ánh mắt lộ ra vẻ ấm áp.

- Tôi nhớ ra mình quên mấy thứ ở chỗ Thần Y, nên phải quay lại lấy.

Nàng lén nhìn y một cái rồi hỏi:

- Anh tới đây lâu chưa?

Y lắc đầu: "Tôi cũng vừa mới tới". Nàng thở ra một tiếng.

- Tôi nghĩ lại rồi, tôi muốn về Lục Liễu trang.

Y thoáng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Nơi ấy giờ đã thành bình địa, cô về lại làm chi.

Nàng ứa nước mắt đáp:

- Đành là chẳng còn gì nữa, nhưng tôi vẫn muốn về. Chí ít cũng là để thấp cho mọi người một nén hương.

Y mỉm cười:

- Vậy được, để tôi đưa cô về đó.

Nàng không nhìn y, lúng búng: "Cảm ơn anh nhiều lắm!".

o0o

Nàng vòng tay ôm lấy cổ y, thấy người mình bỗng bẽnh như một cánh diều no gió. Y thong thả lướt đi, êm ả, nhẹ nhàng, không tiếng động.

Bọn họ về gần tới Lục Liễu trang, nàng ghé sát vào tai y, khẽ nói:

- Mình sắp đi qua một cái hồ, gió từ đó thổi vào lạnh lắm, anh cẩn thận nhé.

Y mỉm cười, gật đầu.

Tối ven hồ, gió mạnh dần. Trên người y bỗng xuất hiện một luồng nhiệt khí bảo bọc cho nàng. Nàng lặng lẽ gục đầu lên vai y, cảm nhận sự ấm áp tỏa ra từ đó.

Gió vẫn rì rào nơi rặng liễu ven hồ.

oOo

Bọn họ đứng lặng trước cổng Lục Liễu trang.

Những mảng tường ám khói. Tấm biển treo trên cổng chính vỡ làm mấy mảnh, nằm chơ vơ cạnh hai cánh cửa mở toang. Nàng đưa tay bưng miệng, cố nén tiếng khóc. Y lặng lẽ kéo nàng vào lòng, khe khẽ vỗ về.

Y nắm tay nàng, chậm rãi bước vào, lấy thân hình che cho nàng. Những chậu cây cảnh nằm dọc lối đi bị lửa thiêu cháy, làm thành những hình thù kì dị. Dù đã lâu ngày, nhưng trong không gian vẫn ngai ngái mùi khói lửa.

Hai người vào tới chính sảnh. Dấu vết của trận ác đấu hôm trước chỉ còn là mấy vết đao kiếm hằn sâu trên những cây cột đen ngòm. Thiên Hoa ngơ ngác hỏi:

- Thi thể bọn họ đâu cả rồi?

Y trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Cô có nhớ trong ba người hôm đó, có một người mặc quan phục không?

Nàng gật đầu: "Tôi nhớ, nhưng vậy thì sao?"

- Thân phận của bọn sát thủ đó không tầm thường. Sau khi chúng bỏ đi, hắn đã đốt cháy cả trang viện. Lục Liễu trang ở Hàng Châu danh khí không nhỏ, khi có hỏa hoạn đương nhiên quan phủ phải ra mặt.

Nàng ngăn người:

- Nếu vậy, mình có thể tìm đến nha môn nhờ họ giúp đỡ truy tìm hung thủ.

Y lắc đầu:

- Không được! Hôm trước ở cổ miếu, tôi để ý thấy vòng cổ và rọ mõm của lũ chó săn mà bọn chúng dắt theo có tiêu ký của Lục phiến môn. Nha phủ mà tới đây, e rằng không phải để tra án, chỉ là thu dọn tàn cục cho Đường Yết.

Y lặng lẽ nhặt một chiếc bát vỡ trên nền nhà, bỏ vào đó một ít đất, đặt lên chiếc bàn trà cháy đen, rút ra ba nén hương, châm lửa, đưa cho nàng.

Nàng thấp hương xong, liền phục xuống, òa lên khóc. Y lui lại mấy bước, im lặng nhìn nàng, không nói.

Bổng y chao người nhảy vọt vào hậu đường.

Chát chát hai tiếng, từ bên trong hai bóng người bị y đánh bắn ra đại sảnh.

Dương Thiên Hoa giật mình lùi lại, nhận ra đó là hai người mặc quan phục.

Một tên nén đau nhồm dậy, lao về phía nàng. Gã biết võ công y ghê gớm, toan bắt nàng làm con tin để uy hiếp y. Chỉ nghe bình một tiếng, một viên gạch từ bức tường lao thẳng vào ngực gã, đẩy gã bắn ra cửa, mũi miệng trào máu.

Hứa Tuyết Đình thong thả từ hậu đường bước ra, nhìn nàng mỉm cười:

- Cô không sao chứ?

Nàng lắc đầu, trở hai tên công sai hỏi:

- Bọn họ là ai?

- Là bộ đầu của nha môn, được lưu lại đây để theo dõi những người lai vãng.

Y lôi hai gã bộ đầu lại một chỗ, đoạn ngồi xuống, mỉm cười hỏi:

- Ai sai các người tới đây?

Gã toan bắt Dương Thiên Hoa tính khí rất dữ dội cương, tuy bị trọng thương nhưng vẫn ngiên rằng không đáp. Tên thứ hai nhát gan hơn, lúng búng nói:

- Là Trương đại nhân.

Hứa Tuyết Đình nhíu mày:

- Là Trương Khiên, tri phủ Hàng Châu?

Gã gật đầu. Hứa Tuyết Đình hỏi tiếp:

- Về vụ cháy ở đây, nha phủ kết luận thế nào?

Gã bộ đầu trả lời:

- Lâm bộ đầu chủ trì điều tra, nói rằng người trong trang bất cẩn xảy ra hỏa hoạn trong đêm, lửa cháy bùng lên nên không ai thoát được.

- Vậy còn thi thể?

- Đã được chôn cất cả rồi.

Hứa Tuyết Đình cười nhạt:

- Nếu đã là hỏa hoạn, sao còn phái hai người ở đây theo dõi làm gì?

Gã bộ đầu ngáp ngừng giây lát, rồi đáp:

- Tại hạ không biết.

Hứa Tuyết Đình đặt tay lên vai gã, dụng lực bóp mạnh. Gã bộ đầu đau quá kêu lên thảm thiết. Dương Thiên Hoa trong lòng không nỡ, liền lấy tay nịt vạt áo y.

Y buông tay ra. Tên bộ đầu nhăn nhó nói:

- Thực sự tại hạ không biết. Việc này do Lâm bộ đầu giao phó, bọn tại hạ ăn cơm công môn, cấp trên bảo làm sao thì biết vậy, đâu thể thắc mắc gì.

Hứa Tuyết Đình trầm ngâm giây lát, đặt tay lên ngực gã, kích ra một chưởng. Gã bộ đầu nọ rùng mình một cái. Y lại làm vậy với gã bộ đầu thứ hai, đoạn nói:

- Nếu các người giữ mồm giữ miệng, sáu tháng sau trở lại đây ta sẽ cho thuốc giải. Nhược bằng các người báo với thượng ti, tới khi Tán huyết kinh phát tác, thất khiếu chảy máu mà chết, lúc ấy đừng trách ta tàn nhẫn.

Y đứng dậy, dắt Dương Thiên Hoa bỏ đi.

Y vừa ra khỏi cổng Lục Liễu trang, liền thoáng nhếch môi cười một cái. Nàng bắt được cái cười ấy, liền đứng chặn trước mặt y hỏi:

- Anh nói dối họ, phải không?

Y cười cười, gật đầu. Nàng giận dữ quát lên:

- Anh nỡ lòng nào lừa dối họ như thế. Sáu tháng nữa họ không gặp được anh, nhất định cầm chắc cái chết rồi.

Y vẫn cười cười, tránh khỏi nàng, tiếp tục bước đi. Nàng đuổi theo y, kêu lên:

- Không được, nhất định sáu tháng sau anh phải tới đây cho họ thuốc giải.

Y vừa đi vừa thủng thẳng đáp:

- Cô phải biết rằng, nếu tôi có ý muốn sát nhân diệt khẩu, thì chẳng cần phải vậy. Âm kinh tôi gieo vào kinh mạch hai gã đó, sau sáu tháng sẽ tự động giải khai. Lúc ấy chúng có báo với nha phủ về tung tích của chúng ta thì cũng chẳng làm gì.

Y quay lại, nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Vả lại, tôi không muốn giết người trước mặt cô lần nữa.

Y đi lên phía trước, bỏ lại nàng đứng lặng nhìn theo.

o0o

Bọn họ đứng giữa sân, ngửa mặt nhìn lên tòa tháp Lôi Phong cao vút.

Vị tăng đang quét sân bỗng thấy một nam tử tướng mạo bình phàm cùng một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện, liền dừng tay chổi, cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi hai vị thí chủ tới tệt tự có việc gì?

Y liếc nhìn nàng một cái, rồi cúi đầu đáp:

- Tại hạ từ xa tới đây, nghe nói Lôi Phong tháp là danh thắng đất Hàng Châu nên sinh lòng ngưỡng mộ, muốn tới tham quan.

Vị tăng lắc đầu:

- Các vị tới không đúng dịp rồi. Tệt tự chỉ mở cửa tháp ngày rằm và mồng một.

Dương Thiên Hoa toan lên tiếng, y sợ nàng lộ ra thổ âm Hàng Châu, vội bấm tay nàng một cái rồi thở dài.

- Tiếc quá. Tại hạ không quản đường xa ngàn dặm lặn lội tới đây, ngày mai đã phải lên thuyền trở về phương bắc, dám mong đại sư phá lệ một lần.

Vị tăng trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Hai vị thí chủ xin chờ ở đây, tiểu tăng sẽ vào bẩm với phương trượng.

Đoạn ông ta bỏ đi. Lát sau, một vị lão tăng râu tóc bạc phơ từ chính điện bước ra, theo sau là vị tăng quét sân khi nãy.

Hứa Tuyết Đình và Dương Thiên Hoa chủ động tiến lại hành lễ. Vị tăng thấy hình dung của y, không hề lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười hỏi:

- Lão nạp là Uyên Minh, trụ trì Lôi Phong tự. Nghe Pháp Thanh nói hai vị thí chủ muốn lên tháp tham quan?

Hứa Tuyết Đình ứng tiếng thừa nhận. Uyên Minh đại sư chăm chú nhìn họ hồi lâu rồi nói:

- Tuy tệt tự có quy củ như vậy, nhưng thí chủ đã bỏn ba ngàn dặm, lão nạp cũng không nỡ ngăn cản.

Hứa Tuyết Đình mỉm cười đáp:

- Đa tạ phương trượng!

Uyên Minh quay sang Pháp Thanh:

- Người đi lấy chìa khóa mở cửa cho hai vị thí chủ.

Đoạn ông ta gật đầu với Hứa Tuyết Đình:

- Lão nạp còn có việc phải làm, xin hai vị thí chủ cứ tự tiện.

oOo

Pháp Thanh sau khi mở cửa tòa tháp cũng quay trở lại quét tước sân chùa, để mặc hai người bọn họ đi lên. Cả hai mãi miết leo hết mười ba tầng tháp mới dừng lại. Dương Thiên Hoa sức vóc yếu đuối, lên tới nơi thì thở hổn hển, trán mồ hôi. Y liền đặt tay lên lưng nàng, truyền vào một luồng chân khí, chẳng mấy chốc đã làm cho hô hấp của nàng trở lại điều hòa.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên bảo tòa là tượng Quan Âm đứng trên đài sen, tay cầm tịnh bình. Nàng vừa nhìn thấy pho tượng Quan Âm thì ngẩn người ra.

Hứa Tuyết Đình hỏi:

- Cô sao thế?

Nàng lẩm bẩm:

- Khuôn mặt pho tượng Quan Âm ở đây... sao quen quá.

Y biết đây là lúc quan yếu, nàng đang cố gắng lục lại trí nhớ, nên không hỏi thêm, chỉ lùi lại phía sau, lặng lẽ quan sát. Hồi lâu, nàng ngẩng lên, cười nói:

- Tôi nhớ ra rồi. Ngày trước trong thư phòng cha tôi có bức họa một nữ nhân đang chơi đàn cầm, dung mạo khá giống pho tượng Quan Âm này. Có điều người ở trong bức họa đó mới là một thiếu nữ, còn gương mặt này là của một thiếu phụ rồi.

Hứa Tuyết Đình hỏi ngay:

- Cô có biết nguồn gốc bức họa đó không?

Nàng lắc đầu:

- Tôi không biết. Bức họa đó cha tôi không treo trên tường. Thi thoảng ông ấy lại ngồi một mình trong phòng, đóng cửa lại rồi đem nó ra ngắm nghía hồi lâu.

Hứa Tuyết Đình nhú mày:

- Vậy sao cô lại biết?

Nàng hơi đỏ mặt, đáp:

- Hồi bé tôi chơi đùa với mấy chị a hoàn, vẫn thường trốn vào cái tủ ở thư phòng. Lần đó cha tôi vào phòng, đem bức họa đó ra xem. Ông đang xem dở thì có khách đến, vội vàng đi ra, bỏ quên bức họa trên bàn. Khi cha tôi quay lại, thấy tôi đang ngơ ngẩn ngồi ngắm bức họa đó, còn toan mắng tôi một trận...

Nàng nói tới đây, chuyện cũ như trở lại, đôi mắt cơ hồ ứa lệ.

Y khẽ nắm tay nàng, dịu dàng nói:

- Cô đưa vật ấy đây.

Nàng vòng tay ra sau gáy, gỡ sợi dây chuyền trên cổ đưa cho y. Trên sợi dây có xâu một tấm ngân bài điêu khắc tinh xảo. Y cầm lấy, hết nhìn tấm ngân bài lại nhìn pho tượng, không nói một lời.

Y đứng đó cả nửa ngày trời, bỗng nhiên à lên một tiếng.

Nàng vội hỏi y: “Sao thế?” Y đưa tay vỗ trán, cười lên khanh khách.

- Tôi thật là ngốc, cứ nghĩ bí mật nằm trên tượng Quan Âm, thì ra không phải.

Nàng ngơ ngác hỏi:

- Thế nghĩa là sao?

Y khoát tay trở ra xung quanh:

- Cô có thấy gì không?

Nàng đưa mắt nhìn quanh, nhận ra trên bốn bức tường đều là những bức bích họa thuật lại các sự tích về Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn. Sự chú ý của nàng ban đầu bị hút vào pho tượng, bây giờ mới nhận ra diện mạo Quan Âm trên tường cũng cũng không khác gì người đàn bà trong bức họa của cha mình.

Hứa Tuyết Đình dừng lại ở một bức họa, đưa tay trở lên ngực Thiện Tài đồng tử, ngoảnh nhìn nàng cười cười không nói. Nàng nhìn theo bàn tay y, nhận ra hoa văn trên ngân bài và trên mảnh yếm của hình vẽ giống hệt nhau thì chợt hiểu ra.

Y lật ngân bài lại, úp lên cho khớp với hoa văn trên tường, thận trọng ấn vào.

Không có gì xảy ra.

Y làm đi làm lại hai ba lần, nhưng vẫn không có kết quả gì, liền cất tiếng than:

- Không thể nào! Không thể nào! Lẽ nào tôi còn bỏ sót điều gì?
- Cô cố nhớ lại xem, cha cô có dặn dò gì nữa không?

Nàng lắc đầu:

- Không hề! Ông chỉ dặn tôi rằng nếu ông có mệnh hệ nào thì hãy mang tám ngàn bài này lên đỉnh tháp Lôi Phong tìm một vật.

Chợt y bật kêu lên một tiếng, dụng lực ấn mạnh, đồng thời xoay tám ngàn bài theo chiều kim đồng hồ.

Tách một tiếng, trên tường nứt ra một khe hở, rồi bật ra một chiếc hộp nhỏ. Y vừa kịp đá chân trái ra đỡ lấy, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Hảo thân thủ!

Y không ngoảnh lại, chân trái hất lên, tay trái bắt vật, chân phải điểm xuống, thân hình bắn ngược ra sau, hữu trảo vòng qua đầu chụp tới. Có tiếng tuyên phạt hiệu, rồi một luồng chưởng lực nhu hòa xoay tròn tiếp lấy trảo kinh của y.

Người nọ công lực kém hơn, tuy hóa giải được chiêu thức, nhưng vẫn bị dư kinh đẩy lui mấy bước. Y vặn người lại, thu trảo lui về, nhận ra người đứng trước mặt mình là Uyên Minh, lắc đầu than dài một tiếng.

- Chuyển luân vương chưởng! Không ngờ đại sư lại là cao thủ Thiếu Lâm tự. Uyên Minh đại sư mỉm cười.

- Thí chủ chẳng phải cũng vừa sử A tu la trảo của Thiếu Lâm đó sao?

Hứa Tuyết Đình cười cười đáp:

- Võ học của tại hạ tạp loạn vô chương, chẳng bố làm trò cười cho đại sư.

Uyên Minh tủm tỉm:

- Thí chủ quá khiêm nhượng rồi. A tu la trảo của thí chủ có ba phần tà khí, như thế mới đúng với bản chất vô đoan của nó. Cả Thiếu Lâm tự chỉ e không ai có thể thi triển trảo pháp này hữu khí hữu thần như thí chủ đâu.

Đoạn ông ta quay sang Dương Thiên Hoa.

- Các vị quan hệ thế nào với Cố trang chủ ở Lục Liễu trang?

Nàng ngoảnh lại nhìn Hứa Tuyết Đình, thấy y khẽ gật đầu, liền đáp:

- Ông ấy là cha tiểu nữ.

- Nếu vậy, trên cổ tay trái của cô nương hẳn phải có một cái bớt nhỏ, có thể cho lão nạp xem qua được chứ?

Nàng không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, vén tay áo lên để lộ một vết bớt màu hồng.

- Đúng vậy, sao đại sư lại biết?

- Hai mươi năm trước, người mang một đứa hài nhi còn chưa đầy tháng tới gõ cửa Lục Liễu trang chính là lão nạp.

o0o

Dương Thiên Hoa tiếp lấy chén trà của Uyên Minh đưa, ngập ngừng hỏi:

- Nếu vậy đại sư hẳn phải biết cha mẹ đẻ của tiểu nữ?

Nhà sư già lắc đầu:

- Đáng tiếc là không. Năm đó đại dịch và hạn hán liên miên, đâu đâu cũng có người chết vì bệnh tật đói khát. Một đêm nọ lão nạp nghe thấy có tiếng trẻ khóc ngoài cổng, bèn đốt đèn ra xem thì thấy một chiếc giỏ rơm, trong có một đứa bé gái.

Sẵn trong giỏ có ghi ngày sinh tháng đẻ, lão nạp liền gieo một quẻ, biết rằng đứa hài nhi ấy vận khí hơn người, vô duyên với cửa không, nên mới đem cho Cố trang chủ làm con nuôi. Từ khi xuất gia, lão nạp ít khi ra khỏi cổng chùa, nhưng hàng năm Cố trang chủ đều tới thắp hương đàm đạo. Ông ấy vẫn thường bảo rằng đứa bé gái năm nào bây giờ đã thành một thiếu nữ rồi...

Uyen Minh chậm rãi nhấp một tuần trà, đưa mắt nhìn Dương Thiên Hoa, nhãn thần đầy vẻ hiền hòa từ ái. Ông thở ra một tiếng:

- Vậy ra đứa hài nhi hai mươi năm về trước chính là cô nương đấy. Chà, cô nương lớn lên thật là xinh đẹp quá. Cố trang chủ... hỡi ơi... Lão nạp nghe hung tin, vội vàng tìm đến thì đã muộn.

Hứa Tuyết Đình khẽ bấm nàng một cái. Dương Thiên Hoa đáp:

- Lúc ấy tiểu nữ không ở trong trang, nên mới may mắn thoát khỏi hỏa tai.

Uyen Minh đại sư nhìn nàng, nhíu mày:

- Cô nương lẽ nào không hiểu chuyện gì đã xảy ra?

Hứa Tuyết Đình vội vàng đỡ lời:

- Bọn tại hạ nghe người của nha phủ nói hỏa hoạn xảy ra vào lúc nửa đêm nên không ai thoát được kiếp nạn ấy.

Uyên Minh nhìn y cười tủm tỉm.

- Thí chủ võ công bất phàm, kinh lịch không nhỏ, lẽ nào không nhận ra dấu vết của một trường ác đấu ở Lục Liễu trang?

Hứa Tuyết Đình thấy ông ta nói thẳng ra như thế, biết không sao giấu nổi vị lão tăng này, đành gật đầu:

- Không giấu gì đại sư, Lục Liễu trang bị Đường Yết của Thục trung Đường môn và cựu thủ tòa Thiếu Lâm Đạt Ma viện là Vô Ưu đem theo thủ hạ tập kích. Hoàng Phủ trang chủ đã tử nạn, Cố trang chủ chưa rõ sống chết, chỉ mình Dương cô nương thoát được.

Uyên Minh đại sư cất tiếng than:

- Hai vị trang chủ một đời nhân hiệp, không ngờ lại gặp phải tai kiếp này.

Đoạn ông ta trở mảnh ngọc bội hình trăng khuyết trên mặt bàn:

- Bọn chúng hãm hại Lục Liễu trang, hẳn là muốn tìm vật này.

- Đại sư, xin hỏi vật này giá trị thế nào? Vì sao lại liên lụy cả Lục Liễu trang?

Uyên Minh trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài.

- Nói thực với thí chủ, lão nạp cũng không rõ vì sao. Nhiều năm về trước, Cố trang chủ đem pho tượng Quan Âm quá hải cúng vào bản tự, đồng thời cho người tu bổ lại tầng tháp thứ mười ba, những bích họa trên tường đều do ông ấy thuê thợ khéo vẽ thành. Ông ấy và lão nạp vốn là chỗ cố giao, nên lão nạp cũng chẳng hề nghĩ ngợi gì. Nếu hai vị không xuất hiện, lão nạp cũng chẳng bao giờ biết trong bức tường lại có cơ quan và giấu một mảnh ngọc bội.

Dương Thiên Hoa hỏi:

- Trong hộp gỗ còn có bức thư do cha tiểu nữ viết, căn dặn tiểu nữ mang mảnh ngọc bội này ra quan ngoại gặp một người tên gọi Lý Lăng. Đại sư có biết ông ấy là ai không?

Ông ta im lặng hồi lâu rồi đáp:

- Năm xưa, khi lão nạp chưa xuất gia, đã cùng với Cố trang chủ và người này kết làm bằng hữu. Ông ta rời Hàng Châu tới nay đã mấy mươi năm. Lâu lắm rồi lão nạp chẳng hề nghe được tin tức gì của ông ấy.

Hứa Tuyết Đình lại hỏi tiếp:

- Tại hạ nghe Dương cô nương nói Cố trang chủ sở hữu bức họa một người đàn bà dung mạo giống hệt pho tượng Quan Âm trên tháp, đại sư có biết chuyện này không?

Uyên Minh đại sư đưa mắt nhìn y:

- Có chuyện đó sao? Lão nạp thực không biết gì cả.

Hứa Tuyết Đình không hỏi gì thêm. Uyên Minh đại sư nói:

- Trời đã về chiều, hai vị hãy nghỉ lại một đêm, sớm mai hãy lên đường.

o0o

Y và nàng sánh vai đứng trên đỉnh tháp, nghiêng đầu nhìn về phía trời tây.

Ánh tịch dương buồn thảm từ từ khuất dần sau những dãy núi xa. Y im lặng, khẽ vòng tay ôm lấy nàng. Nàng nép vào lòng y, ngược mắt nhìn lên, ánh mắt nhu mì mà say đắm.

Trong đáy mắt nàng lung linh một thứ ánh sáng mê nhân của tia nắng cuối ngày, khiến y bất giác rung mình. Lần đầu tiên nhìn sâu vào đôi mắt trong ngần ấy, y cũng đã rung mình như thế.

—— o0o ——